8.6.2026

Eduskunnan valtiovarainvaliokunnan verojaosto

Valtiovarainministeriön vastine verojaostolle annettujen lausuntojen johdosta – HE 29/2026 vp

Valtiovarainvaliokunnan verojaosto on pyytänyt valtiovarainministeriöltä kirjallista asiantuntijalausuntoa perustuslakivaliokunnan lausunnosta ja verojaostoon saapuneiden lausuntojen johdosta. Valtiovarainministeriö antaa lausuntonaan seuraavaa.

Perustuslakivaliokunnan lausunto (PeVL 41/2026 vp)

Perustuslakivaliokunnan lausunnossa todetaan, että hallituksen esityksessä omaksuttu sääntelyratkaisu perustuu perustuslakivaliokunnan saaman selvityksen mukaan lainsäädäntövallan jakautumiseen valtakunnan ja Ahvenanmaan maakunnan välillä. Ahvenanmaan itsehallintolain 27 §:n 36 kohdan mukaan valtakunnalla on lainsäädäntövalta asioissa, jotka koskevat veroja ja maksuja 18 §:n 5 kohdassa säädetyin poikkeuksin. Itsehallintolain 18 §:n 5 kohdan mukaan maakunnalla on lainsäädäntövalta asioissa, jotka koskevat maakunnalle tulosta perittävää lisäveroa ja tilapäistä ylimääräistä tuloveroa sekä elinkeino- ja huviveroja, maakunnalle perittävien maksujen perusteita, kunnalle tulevaa veroa.

Perustuslakivaliokunnan lausunnossa todetaan, että itsehallintolain 18 §:n 5 kohdan ilmaisun "kunnalle tulevaa veroa" on perustuslakivaliokunnan käsityksen mukaan tulkittava sanamuotonsa mukaisesti kattavan kaikki Ahvenanmaan kunnille tulevat verot. Ahvenanmaan itsehallintolain mukainen lainsäädäntövallan jako valtakunnan ja maakunnan välillä on poissulkeva. Valtakunta ei voi säätää lakeja, jotka kuuluvat maakunnan lainsäädäntövaltaan, ja päinvastoin. Siten rannikkokunnille tulevaan veron jako-osuuteen perustuvaa sääntelyä ei voida ulottaa koskemaan Ahvenanmaan maakunnassa sijaitsevia kuntia. Lakiehdotukset voidaan käsitellä tavallisen lain säätämisjärjestyksessä.

Perustuslakivaliokunnan lausunnossa kiinnitetään huomiota myös itsehallintolain 7 luvun säännöksiin Ahvenanmaan maakunnalle maksettavasta tasoituksesta. Tältä osin lausunnossa viitataan hallituksen esityksen sivuilla 34–35 kuvattuun vaikutusmekanismiin, jossa valtion jako-osuus Suomen talousvyöhykkeen kiinteistöverosta huomioidaan tasoituspohjassa, jossa huomioidaan valtion koko

osuus kiinteistöverosta riippumatta siitä, sijaitsevatko merituulivoimalaitokset Ahvenanmaan maakunnan lähettyvillä. Tasoitusmäärä kasvaa siten jokaisen Suomen talousvyöhykkeelle rakennetun merituulivoimalan perusteella.

Perustuslakivaliokunnan lausunnossa todetaan, että kysymys Ahvenanmaan toimivallan laajentumisesta Suomen talousvyöhykkeellä on perustuslakivaliokunnan saaman selvityksen mukaan ollut itsehallintolain kokonaisuudistusta valmistelevan työryhmän käsiteltävänä. Valiokunta pitää tärkeänä, että talousvyöhykettä koskevaa sääntelyä edelleen arvioidaan ja siitä neuvotellaan.

Perustuslakivaliokunta esittää, että lakiehdotukset voidaan käsitellä tavallisen lain säätämisjärjestyksessä.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan perustuslakivaliokunnan lausunnossa vahvistettu kanta vastaa hallituksen esityksessä omaksuttua. Ahvenanmaan itsehallintolain mukainen lainsäädäntövallan jako valtakunnan ja Ahvenanmaan maakunnan välillä verotuksen osalta estää valtakuntaa säätämästä Ahvenanmaan maakunnan kunnille tulevia Suomen talousvyöhykkeen kiinteistöveron jako-osuuksia. Valtiovarainministeriö toteaa, että valtakunnan lainsäädäntövallan rajat osoittavat valtakunnan verolainsäädännön soveltamisen rajat kuten muissakin kunnille tulevissa veroissa: jos valtakunnan laissa säädetyn veron osalta säännellään kunnasta veronsaajana, joille tilitetään veron jako-osuuksia, sääntelyä ei sovelleta Ahvenanmaan maakunnan kuntiin.

Valtiovarainministeriö toteaa, että perustuslakivaliokunnan lausunnon viittaus valtion jako-osuuden vaikutuksesta Ahvenanmaan maakunnalle suoritettavan tasoituksen määrään vastaa hallituksen esityksessä kuvattua vaikutusmekanismia (HE 29/2026 vp, s. 34–35).

Valtiovarainministeriö toteaa, että nyt käsillä oleva hallituksen esitys koskee verolainsäädäntöä voimassa olevien toimivaltasuhteiden pohjalta. Esitys perustuu voimassa olevaan lakiin Suomen talousvyöhykkeestä: Valtakunnalla on yksinomainen lainsäädäntövalta Suomen talousvyöhykkeellä.

Valtiovarainministeriö toteaa selvyyden vuoksi, että toimivaltasuhteet Suomen talousvyöhykkeelle eivät kuulu nyt käsillä olevan hallituksen esityksen alaan, vaan mahdolliset keskustelut tästä on käytävä toisaalla. Valtiovarainministeriö kiinnittää huomiota siihen, että toimivaltasuhteet Suomen talousvyöhykkeellä ovat olleet tuoreeltaan keskusteltavana Ahvenanmaan itsehallintolain kokonaisuudistusta valmistelevassa hankkeessa.

Ahvenanmaan maakunnan hallituksen lausunto

Ahvenanmaan maakunnan hallituksen lausunnossa katsotaan, että ensisijaisesti Ahvenanmaan maakunnalle tulee myöntää lainsäädäntövaltaa Suomen talousvyöhykkeellä tai toissijaisesti siirtää hallintovaltaa. Viimesijaisesti katsotaan, että

Ahvenanmaan maakunnan kunnat tulee katsoa jako-osuuteen oikeutetuiksi kunniksi.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan Ahvenanmaan maakunnan lausunnossa ei ole esitetty sellaisia seikkoja, jotka ovat merkityksellisiä valtakunnan verolainsäädännön käsittelemiseksi. Ensi- ja toissijaiset vaatimukset koskevat vaatimuksia toimivaltasuhteiden muuttamisesta Suomen talousvyöhykkeellä. Nämä eivät kuulu hallituksen esityksen tai valtakunnan verolainsäädännön alaan.

Viimesijaisen vaatimuksen osalta valtiovarainministeriö viittaa perustuslakivaliokunnan lausuntoon, jonka mukaan rannikkokunnille tulevaan veron jako-osuuteen perustuvaa sääntelyä ei voida ulottaa koskemaan Ahvenanmaan maakunnassa sijaitsevia kuntia.

Suomen talousvyöhykkeen kiinteistövero

Valtaosassa verojaoston saamista lausunnoista pidettiin tärkeänä, perusteltuna tai ymmärrettävinä kiinteistöverolain ehdotuksia Suomen talousvyöhykkeen kiinteistöverosta. Myös valtion ja kuntien veronsaaja-asemaa ja niiden jako-osuuksia pidettiin pääosassa verojaoston saamista lausunnoista perusteltuna tai ymmärrettävänä.

Muutamassa verojaoston saamassa lausunnossa katsottiin perustellummaksi, että valtion jako-osuus olisi 100 prosenttia viitaten sääntelyn monimutkaisuuteen, taloudellisiin vaikutuksiin ja hallinnollisen tehokkuuden puuttumiseen.

Yhdessä lausunnossa katsottiin perustellummaksi, että kuntien jako-osuuden tulisi olla 100 prosenttia. Verotulot tulisi jakaa kaikille kunnille asukasluvun suhteessa siten, että esityksessä määritettyjen rannikkokuntien osuutta tulisi kasvattaa soveltamalla niihin kerrointa 1,5.

Yhdessä lausunnossa katsottiin, että kuntien jako-osuuden tulee olla 20 prosenttia suurempi viitaten mm. maakuntien liittojen merialuesuunnitelmien laatimiseen talousvyöhykkeellä, merituulivoimapuistojen rakentamisaikaiset ja huoltotoimenpiteiden vaateisiin kunnissa sekä alueidenkäyttösuunnitteluun kunnissa sekä merikaapeleiden rantautumispaikkoihin ja voimalinjoihin.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan lausunnoissa ei ole tuotu esiin sellaisia seikkoja, joita ei olisi esitetty esityksen valmistelun yhteydessä lausuntokierroksella annetuissa lausunnoissa tai huomioitu esityksen valmistelussa. Valtion ja kuntien välinen jakosuhde on perusteltu valtiolle kuuluvien tehtävien ja vastuiden kannalta, minkä lisäksi jakosuhde ottaa alueellisen haitan ja paikallisen hyväksyttävyyden vahvistamisen huomioon kohtuullisesti ja kohtuullisessa määrin mekanismin monimutkaisuudesta huolimatta. Merialuesuunnitelman laatiminen ja hyväksyminen kuuluu kaikille maakuntien liitoille, joiden alueeseen kuuluu aluevesiä, eikä sillä voida perustella sitä, että veronsaajina on suppeampi joukko jako-

osuuteen oikeutettuja kuntia. Merituulivoimapuistojen edellyttämä infrastruktuuri ja yhdyskuntarakentaminen on kiinteistöverotuksen piirissä kuntien omalla alueella veronalaisia maapohjia sekä rakennuksia ja rakennelmia koskevilta osin, minkä vuoksi tämäkään ei anna aihetta muuttaa esitystä.

Yhdessä lausunnossa kiinnitettiin huomiota kunnan lähinnä olevan kunnan määrittämisen vaikeaselkoisuuteen verontilityslain 16 c §:ssä. Jatketut kuntarajat Suomen talousvyöhykkeellä risteävät joissain kohdissa, jolloin voi muodostua epäselvyys kiinteistöveroon osuuteen oikeutetuista kunnista.

Valtiovarainministeriö pitää työ- ja elinkeinoministeriön havaintoa aiheellisena ja pitää tarpeellisena selventää kyseistä informatiiviseksi tarkoitettua sääntelyä.

Valtiovarainministeriö esittää harkittavaksi, että valtiovarainvaliokunnan mietintöön otettaisiin esimerkiksi seuraavat muotoilut ehdotettuihin kiinteistöverolain 26 §:n 1 momenttiin ja verontilityslain 16 c §:n 3 momenttiin:

Kiinteistöverolaki, 26 § 1 mom.

Verovelvollinen tai muu verosta vastuussa oleva, ennakkoratkaisun hakija sekä Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö, kiinteistön sijaintikunta tai Suomen talousvyöhykkeellä olevaa rakennusta tai rakennelmaa lähinnä oleva kunta saavat hakea muutosta verotukseen tai ennakkoratkaisuun noudattaen, mitä verotusmenettelystä annetussa laissa säädetään. ***Suomen talousvyöhykkeellä olevaa r***akennusta tai rakennelmaa lähinnä olevaa kuntaa määritettäessä ***lähimpänä kuntana pidetään sitä kuntaa, jonka Suomen aluevesien ulkorajaan rajoittuvan kuntarajan etäisyys rakennuksesta tai rakennelmasta on lyhin. Jos lyhin etäisyys on sama kahteen tai useampaan kuntaan, pidetään kaikkia näitä kuntia lähimpinä kuntina.*** ~~*[kuntarajojen katsotaan Ahvenanmaan maakunnan alueen vastaista rajaa lukuun ottamatta jatkuvan Suomen aluevesien ulkorajalta suuntaansa muuttamatta Suomen talousvyöhykkeen ulkorajaan saakka.]*~~

— —

Verontilityslaki, 16 c § 3 mom.

— —

Suomen talousvyöhykkeellä olevaa rakennusta tai rakennelmaa lähinnä olevan kunnan aluetta määritettäessä ***lähimpänä kuntana pidetään sitä kuntaa, jonka*** ~~*[kuntarajojen katsotaan Ahvenanmaan maakunnan alueen vastaista rajaa lukuun ottamatta jatkuvan]*~~ *Suomen aluevesien* ***ulkorajaan rajoittuvan kuntarajan etäisyys rakennuksesta tai rakennelmasta on lyhin. Jos lyhin etäisyys on sama kahteen tai useampaan kuntaan, pidetään kaikkia näitä kuntia lähimpinä kuntina.*** ~~*[ulkorajalta suuntaansa muuttamatta Suomen talousvyöhykkeen ulkorajaan saakka]*~~

Perustelut: Sääntely on sen teknistä soveltamista selventävää, vaikka lähtökohtaisesti Suomen talousvyöhykkeellä olevaa rakennusta tai rakennelmaa lähin Manner-Suomen kunta on sinänsä selvä asia. Lähin kunta on se, jonka etäisyys rakennukseen tai rakennelmaan on lyhin. Tietyillä osilla Suomen talousvyöhykkeellä voi kuitenkin syntyä sellaisia tilanteita, joissa rakennus tai rakennelma voi sijainnistaan riippuen periaatteessa sijaita yhtä lähellä kahta tai useampaa kuntaa. Tällöin kaikki tällaiset kunnat olisivat lähimpiä kuntia. Arviointi tehtäisiin rakennus- ja rakennelmakohtaisesti, joskin käytännössä määrittämisen voi useimmissa tapauksissa tehdä esimerkiksi merituulivoimapuiston osalta sijoittamalla puiston kartalle ja määrittää lähimmän tai lähimmät kunnat puiston uloimpien yksittäisten merituulivoimaloiden perusteella. Kuten perustuslakivaliokunnan lausunnon osalta todetaan, valtakunnan verolainsäädännössä rannikkokunnille tulevaan veron jako-osuuteen perustuvaa sääntelyä ei voida ulottaa koskemaan Ahvenanmaan maakunnassa sijaitsevia kuntia, eikä muutoksella ole vaikutusta tähän. Tämän vuoksi lähin kunta määritetään Manner-Suomen kunnista käsin.

Uusien merituulivoimaloiden jälleenhankinta-arvo 35 prosenttia rakennuskustannuksista

Useammassa verojaoston saamassa lausunnossa kannatettiin tai pidettiin perusteltuna merituulivoiman kiinteistöverotuksen keventämistä. Muutamassa lausunnossa katsottiin, että verotuksen keventäminen pitäisi tai voitaisiin toteuttaa erillisen veroprosentin kautta. Tätä perusteltiin mm. sääntelyn monimutkaisuudella ja kiinteistöverotuksen perustumisesta rakennusten ja rakennelmien ominaisuuksiin, ei tuotannollisiin arvoihin.

Yhdessä lausunnossa esitettiin, että merelle rakennettavan rakennelman jälleenhankinta-arvona pidettäisiin 30 prosenttia vastaavan rakennelman rakennuskustannuksista 35 prosentin sijaan. Lisäksi esityksen jälkeen tulisi selvittää kiinteistöverotuksen muokkaamista siten, että se huomioi syvemmän veden kalliimmat rakennuskustannukset eikä vero rasittaisi näitä hankkeita matalamman veden hankkeita enempää.

Muutamassa lausunnossa esitettiin sääntelyn soveltamista myös ennen 2025 rakennettuun merituulivoimapuistoon. Lisäksi kiinnitettiin huomiota arvostamisen tasoon ja tarpeeseen tulevaisuudessa kiinteistöveron vaikutusta merituulivoimahankkeisiin ja tarvittaessa arvioida kiinteistöverotuksen tasoa.

Yhdessä lausunnossa katsottiin, että ehdotetun kaltaisella sääntelyllä merituulivoimaloiden verorasituksen yhdenmukaistamisesta ei voida varmistua, ettei meren syvyydellä olisi vaikutusta rakennuskustannuksiin. Esitys ei nykyisellään tuota

kannustavaa vaikutusta merituulivoimarakentamiseen. Esityksessä ei ole kuvattu ajankohtaa tai tapaa tarkastelun tekemiseksi sen varmistamiseksi, ettei merituulivoimaloille myöhemminkään koidu etua maatuulivoimaloihin nähden esimerkiksi rakennus- ja toimintakustannusten alenemisen tai sähkön markkinahinnan nousun johdosta.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan lausunnoissa ei ole tuotu esiin sellaisia seikkoja, joita ei olisi esitetty esityksen valmistelun yhteydessä lausuntokierroksella annetuissa lausunnoissa tai huomioitu esityksen valmistelussa.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan erillinen veroprosentti ei olisi nyt ehdotettua yksinkertaisempi vaihtoehto, vaan todennäköisesti ehdotettua monimutkaisempi. Erillisen veroprosentinkin soveltamisedellytykset tulisi määritellä objektiivisin kriteerein, jotta verorasitus voitaisiin aidosti kohdistaa vesialueella sijaitseviin voimalaitoksiin, joihin kohdistuu erityisiä merirakentamiseen liittyviä kustannuksia, jotka olennaisesti johtuvat voimalaitoksen rakentamisesta aluksesta käsin. Lisäksi erillinen veroprosentti tulisi säätää Suomen aluevesillä ottaen huomioon kuntien omat veroprosentit erikseen, koska kunnat määrittävät omalla alueellaan kiinteistöveroprosenttinsa, ja tämän lisäksi vielä Suomen talousvyöhykkeellä erikseen. Erillinen veroprosentti herättäisi valtiovarainministeriön käsityksen mukaan myös EU:n valtiontukioikeudellisia kysymyksiä.

Uusien merituulivoimaloiden arvostamisen ajallisen rajauksen poistamiselle ei ole perusteita. Suomen ainoalle Porissa sijaitsevalle merituulivoimapuistolle on myönnetty investointitukea 20 miljoonaa euroa. Lisätukea ei ole perusteltua kohdentaa yhdelle olemassa olevalle Porissa sijaitsevalle merituulivoimapuistolle, vaan parantaa uuden merituulivoiman markkinaehtoisen rakentamisen edellytyksiä. Mikäli rajaus poistettaisiin, tulisi arvioitavaksi myös kiinteistöverotulojen kompensointi Porin kaupungille valtion varoista.

Uuden merituulivoiman verotusarvojen keventämiselle 35 prosentista ei ole perusteita. Mitoitus 35 prosenttia rakennuskustannuksista on ollut komission kanssa käytyjen keskustelujen kohteena ja on tuolloisissa keskusteluissa arvioitu EU:n valtiontukisääntelyn kannalta mitoitukseltaan oikeasuhtaiseksi poikkeukseksi. Sen tavoitteena on korjata rakennuskustannusperusteisesta arvostamismenetelmästä johtuvaa rakenteellista epäsuhtaa, ei poistaa arvostamisperustetta: rakennuskustannusten vaihtelujen tulee jatkossakin vaikuttaa kiinteistöverojärjestelmän yleisten periaatteiden ja tavoitteiden mukaisesti verotusarvoon, uusien merituulivoimaloiden osalta kuitenkin suuremmalla varovaisuusalennuksella. Myös varovaisuusperiaate ja arvostamistason ennakoitavuus puoltavat, että ehdotettu mitoitus määritetään alkuperäisten suunnitelmien mukaisesti.

Valtiovarainministeriö toteaa, että EU:n komission edellyttämällä tavalla mitoitusta tarkastellaan tulevaisuudessa, jotta merituulivoimaloille myöhemminkään koidu etua maatuulivoimaloihin nähden esimerkiksi rakennus- ja toimintakustannusten alenemisen tai sähkön markkinahinnan nousun johdosta.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan väite siitä, että esitys ei nykyisellään tuota kannustavaa vaikutusta aluevesien merituulivoimarakentamiseen, ei pidä paikkansa: Uusien merituulivoimaloiden verorasitus lähes puolittuisi nykyisestä, mikä osaltaan on omiaan parantamaan uuden merituulivoiman rakentamisen edellytyksiä.

Tuloverolain 8 b §

Verojaoston saamista lausunnoista yhdessä lausunnossa (**professori Pekka Nykänen**) nostettiin esiin tuloverolain 8 b §:ään liittyviä näkökohtia, joista valtiovarainministeriö nostaa esiin muutaman.

Valtiovarainministeriö toteaa, että tuloverolain säännöksissä ilmaisu ”täällä” viittaa Suomeen. Koska tuloverolain 8 b §:ssä Suomea koskevia säännöksiä sovellettaisiin myös Suomen talousvyöhykkeeseen, ilmaisu ”Suomi” ja ”täällä” käsittäisi myös Suomen talousvyöhykkeen professori Nykäsen lausunnossa todetulla tavalla.

Valtiovarainministeriö toteaa, että tuloverolain 2 luvun yleisissä määritelmissä tyypillisesti viitataan tuloverolakiin ilmaisulla ”tässä laissa”, esimerkiksi yhteisön määritelmässä lain 3 §:ssä ja kiinteistön määritelmässä lain 6 §:ssä. Näitä säännöksiä sovelletaan myös tulkittaessa muita tuloverotusta koskevia säädöksiä. Vastaavaa periaatetta sovellettaisiin myös 2 luvun yleiseksi määritelmäksi ehdotetun tuloverolain 8 b §:n osalta.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan tuloverolain 8 b §:n sanamuotoa ei ole tarpeen muuttaa. Sen sijaan valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan olisi perusteltua professori Nykäsen lausunnossa todetulla tavalla selventää asia valtiovarainvaliokunnan mietinnön perusteluissa. Valtiovarainministeriö esittää harkittavaksi, että valtiovarainvaliokunnan mietinnön perusteluissa asiaa selvennettäisiin esimerkiksi seuraavasti:

> *Tuloverolain 8 b §:llä olisi muidenkin tuloverotusta koskevien lakien vastaavan käsitteen tulkinnassa merkitystä, koska tuloverolaki on tuloverotusta koskeva yleislaki, jossa säädetään muun muassa verovelvollisuuden perusteista ja yleisistä määritelmistä. Tuloverolain 2 §:ssä viitataan tuloverotusta koskeviin muihin säädöksiin. Tuloverolain 2 §:n 1 momentin mukaan elinkeinotoiminnan ja maatalouden tuloksen laskemisesta, korkotulon lähdeverosta, verotusmenettelystä, ennakkoperinnästä ja veronkannosta säädetään erikseen. Tuloverolain 2 §:n 2 momentin mukaan rajoitetusti verovelvollisen saaman tulon verottamiseen sovelletaan tämän lain lisäksi sitä koskevia erityisiä säännöksiä.*

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan lausunnossa esitetyt näkökohdat tuloverolain 8 b §:n vaikutuksesta lain 10 §:n esimerkkiluetteloon Suomesta saaduista tuloista ja ulkomaisen yrityksen kiinteän toimipaikan muodostumisesta

Suomeen tuloverolain 13 a §:n mukaisesti pitävät paikkansa. Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan esitystä ei näiltä osin ole tarpeellista muuttaa.

Muita teknisiä huomioita

Yhdessä lausunnossa kiinnitettiin huomiota rakennelman määritelmän toimivuuteen varojen arvostamisesta annetun lain 30 §:ssä mm. siltä kannalta, mikä katsotaan merituulivoimalan perustukseksi ja tarkoitetaanko merituulivoimaloiden lisäksi merisähköasemia ja mahdollisia muita rakennelmia merituulivoimaloiden yhteydessä.

Valtiovarainministeriö toteaa, että kuten varojen arvostamisesta verotuksessa annetun lain ehdotetun 30 §:n säännöskohtaisissa perusteluissa on todettu, säännöksen soveltaminen ei lähtökohtaisesti edellytä, että perustusten olisi oltava täysin veden alla teoreettisella keskiveden korkeudella. Myös tällainen voi olla aidosti vesialueella sijaitseva voimalaitos, joihin kohdistuu erityisiä merirakentamiseen liittyviä kustannuksia. Jos rakentaminen tai asentaminen on pääosin suoritettu rannalta käsin maatuulivoimaloiden rakentamista vastaavaa tekniikkaa käyttäen, jolloin myöskään rakennuskustannuksissa ei ole merkittävää eroa, kiinteistöveron alentamiseen ei ole perusteita.

Lisäksi valtiovarainministeriö toteaa, kuten varojen arvostamisesta verotuksessa annetun lain ehdotetun 30 §:n 2 momentin sanamuodosta ilmenee, voimalaitokseen kuuluva rakennelma ei koske pelkästään merituulivoimaloita. Asiasta esitetään myös esimerkki aaltovoimalasta säännöskohtaisissa perusteluissa. Käytännössä käsite on johdonmukainen kiinteistöverolain 14 §:ssä tarkoitetun voimalaitosprosentin vastaavan käsitteen kanssa. Voimalaitokseen kuuluvien rakennusten ja rakennelmien käsitteen tarkempi sisältö määräytyy jatkossakin oikeus- ja verotuskäytännössä.

Yhdessä lausunnossa katsottiin, että varojen arvostamisesta verotuksessa annetun lain ehdotettuun 30 §:n 2 momenttiin tulisi lisätä maininta, että myös rakennuksen jälleenhankinta-arvon perusteena käytetään 75 prosenttia keskimääräisistä rakennuskustannuksista. Lisäksi lakisystematiikan kannalta ehdotetun kiinteistöverolain 14 a § Suomen talousvyöhykkeellä sovellettavat veroprosentit olisi tarkoituksenmukaisempaa toteuttaa siten, että 1 momentissa säädettäisiin rakennukseen ja rakennelmaan yleisesti sovellettavasta veroprosentista ja 2 momentissa voimalaitoksia koskevasta erityisestä prosentista.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan lausunnossa ei ole tuotu esiin sellaisia seikkoja, joita ei olisi esitetty esityksen valmistelun yhteydessä lausuntokierroksella annetuissa lausunnoissa tai huomioitu esityksen valmistelussa. Valtiovarainministeriö ei näe tarpeelliseksi, että rakennusten jälleenhankinta-arvoista lisättäisiin säännöksiä varojen arvostamisesta verotuksessa annetun lain 30 §:ään.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan kiinteistöverolain 14 a §:n systematiikkaa ei ole tarpeen muuttaa.

Yhdessä lausunnossa katsottiin, että rakennuskustannusindeksi tuulivoimaloiden osalta on kohtuuton. Perustukset ja torni palvelevat vain kyseistä voimalaa ja ne kestävät kyseisen voimalan elinkaaren ajan. Niillä on jälleenmyyntiarvo vain voimalan elinajan ajan.

Valtiovarainministeriön näkemyksen mukaan lausunnossa ei ole tuotu esiin sellaisia seikkoja, joita ei olisi esitetty esityksen valmistelun yhteydessä lausuntokierroksella annetuissa lausunnoissa tai huomioitu esityksen valmistelussa. Valtiovarainministeriö toteaa, että rakennuskustannusindeksi kiinteistöverojärjestelmässä on yleinen osa rakennusten ja rakennelmien arvostamista, jota sovelletaan kaikenlaatuisiin rakennuksiin ja rakennelmiin. Poikkeuksen tekeminen yhden tyyppisen rakennelman osalta olisi vastoin kiinteistöverojärjestelmän periaatteita ja herättäisi mahdollisesti EU:n valtiontukisääntelyyn liittyviä kysymyksiä.

Erityisasiantuntija Esa-Pekka Saari